

Urheilu Ja Sen Arvo Luokkataistelussa

Kirj. A. Wurne.

MITÄ me käsitämme urheilulla? Tähän on ehkä monenlaisiakin vastauksia. Ymmärtääkseni me kutsumme kaikkia esisiltä perittyjä tapoja, kuten toimintaa, liikuntaa, leikkejä ja kisailua yhteisellä nimellä urheiluksi. Sen alkuaikojia me emme voi tarkalleen määrittellä, vaan on kuitenkin otaksuttavaa, että sen alku on ihmiskunnan kehtoajoilta saakka luettava muodossa tai toisessa. Ovatpa cräät arvelleet sen olevan vanhemman kuin puhotaidon historia. Alkuperäisessä muodossa se on mahdollisesti säilynyt vuosituhansia, jolloin kansakunnat ovat sitä harjoittaneet vain vaistomaisesti.

Urheilua on alettu harjoitella järjestelmällisesti jo niinkin varhaisena aikana kuin noin 1,000 vuotta ennen ajanlaskumme alkua. Helleenit ovat alkaneet harjoitella sen eri muotoja järjestelmällisesti ja tarkoituksellisesti. He ovat jo silloin huomanneet sen suurimerkityksellisen vaikutuksen kansan kehittämässä ja tarkoituksellisesti saavuttamisessa. Meidän täytyy myöntää, että he ovat myöskin siinä onnistuneet hyvin sen ajan olosuhteisiin verrattuna.

He käyttivät ainoastaan sellaisia kilpaurheiluja ja leikkejä joilla oli kasvattavampi vaikutus ihmisiin. Täten he saivat kansan mielen kiinnitettyä samaan yhteistoiminnalliseen tarkoitukseen, sen hyvinvointiin. Niinä aikoina onkin Kreikan kansa kehittynyt huippukuntoonsa, niin fyysillisesti kuin taloudellisestikin. Senhän toteavat meille ne monet taitelliset veistokset ja kirjalliset teokset, jotka ovat säilyneet niiltä ajoilta.

Tätä suurta kehityksen kulkua ei kuitenkaan kesännyt kauan, sillä Rooman vallan paisuessa rupesi silloinen kulttuuri lakastumaan ja etenkin ruumiillisen kasvatuksen lamaanus oli erittäin huomattava.

Roomalaiset kylläkin harrastivat urheilua, mutta heidän urheilunsa kehittyi taistelumuotoihin ja hurjiin leikkeihin, joita varten he kehittivät yksilöllisiä suuruuksia. He eivät kiinnittäneet huomiotaan kansankerrosten ruumiilliseen kasvatukseen kuten Helleenit, ja niinpä alkoikin urheiluelämä rappeutua.

Se on saanut elää n. s. lapsipuolen elämää koko keskiajan, lukuun ottamatta muutamia pienempiä

yrityksiä sen voimiinsa saattamiseksi. Vasta viime vuosikymmeninä on se saanut erikoisen sysäyksen eteenpäin.

Tämän vuosisadan alussa urheilua harjoiteltiin enimmäkseen ylhäisö- ja koulupiireissä. Näin tehtiin aina maailmansotavuosiin saakka ja niiden kuluessakin. Sodan päätyttyä ja jälkimaininkien laimetessa on se herättänyt myöskin pohjakerrosten huomion puoleensa. Siihen ovat tavallaan vaikuttaneet sodanaikaiset sotilaalliset harjoituksetkin. Sitä on alettu harrastamaan yhä enempi ja enempi työläistenkin piireissä.

Työväestö on tullut huomaamaan sen kehityksellisen arvon; on tullut tietämään sen vaikuttavat ihmisen ajatuskykyyn ja tullut tuntemaan sen terveyttä luovan voiman.

Urheilu kiinnittää mieleemme yhteiseen toimintaan, kilpailuun paremmuudesta. Tempaamalla meidät mukaansa, se sitoo meidät joukkoliikkeeseen.

On ollut olemassa monenlaisia urheiluliittoja. Ensimmäiset liitot ovat olleet isänmaallisen hengen läpitunkemia, joiden tarkoitus on ollut kehittää kansallisintoa — ylpeyttä. Tällainen opetus ei voinut antaa rahvaan miehelle ja naiselle todellista ruumiillista harjoitusta.

Me aloimme kaivata omaa urheilujärjestöä, järjestöä sellaista, joka ei palvele yksilöllisiä etuja, ei pyri kasvattamaan tähtiä ja jättämään sivuun sitä ainesta, joka todellisuudessa tarvitsee sitä. Nykyään onkin jo useammassa maassa olemassa Työväen Urheiluliitto. Täällä Amerikassakin sellainen perustettiin joku kuukausi sitten, jonka puuttessa olemme saaneet olla jo pitemmän aikaa.

Tiedämmehän työväen voimistelu- ja urheiluliikkeen olevan luokkataisteluliikettä. Se on valmentaja, "treenari," joka antaa alkuopetuksen työväenriveihin liittyneelle henkilölle. Kehittää hänet fyysisesti kuin henkisestikin taistelukuntoiseksi ja tietoiseksi parempien olosuhteiden saavuttamista varten.

Urheiluun innostuu sellainenkin henkilö, joka ei ota osaa mihinkään muuhun yhteiskunnalliseen pyrintöön. Hän voi liittyä urheiluseuraan ensin ehkä vain ruumiillisen kasvatuksen ja virkistykseen vuoksi. Jonkun aikaa toisten seurassa oltuaan hän tu-

lee muuttumaan luonteltaan ja ottamaan osaa toisenlaisiin järjestötehtäviin. Vaikkapa ensin esittämään jonkinlaista ohjelmaa iltamissa. Useamman kerran näin tehtyään hän lopulta syventyy muunkin taloudellisen tilanteen tutkimiseen ja aikaavoittaen on hän oleva todellinen luokkataistelija.

Monasti tapahtuu niinkin, että innostutaan liian paljon ruumiillisen kehityksen kasvattamiseen ja unohdetaan henkinen puoli kokonaan. Ja mikä on pahinta, me unohdamme silloin luokkamme ja palvelemme vain omia etujamme. Onhan se hyvä yleisellä komealla vartalolla ja hyvillä ennätyksillä, mutta kuinka paljon ne vievät meitä eteenpäin

yhteisen päämäärämme saavuttamiseksi? Kerrasaan vähän!

Meidän tulce toimia myöskin taloudellisissakin järjestöissä. Vasta silloin me olemme oikeita työväenliikkeen urheilijoita ja voiman miehiä, jotka tulevat ottamaan kapitalismista niskaotteen ja heittävätkin sen hartioilleen maankamaraan, niin ettei se siitä tule koskaan nousemaan. Kehitä itseäsi ja tovereitasi tätä voimanmittelöä varten, sillä silloin tarvitaan kyvykkäitä ottelijoita suorittamaan tämä todellinen kilpailu, jonka palkintona on oleva köyhälistön vapaus!

Te Rikkiviisaat Vastatkaa

Kirj. K. K. H.

*Niin, te miehet, jotka kerskutte,
kirjanoppineet, koulujen tuotteet.
Te menkää ja oppikaa tieteenne
siellä, missä on orjien vuoteet.
Siellä, missä on valoa niukalti
ja raitista ilmaa harvoin.
Siellä voitte te oppinne toteuttaa,
siellä työtä on toimin ja tarmoin.*

*Mutta älkää uskoa jumalaan
te saarnatko heille enää.
Heidän uskonsa siihen jo horjuvi.
Ei he usko ett' unis' on perää.
Vaan puhukaa heille leivästä
ja palkasta suuremmasta.
Vaimoista, lapsista, leikeistä,
pikkukodista ja onnelasta.*

*Te älkää väittäkö milloinkaan,
että jumala on kurjuuden luonut.
Vaan sanokaa totuus — riistäjät sen
on köyhien mökkiin tuonut.
Te näyttäkää, missä ne miljoonat,
mitä kätensä känsät on luonut.
Kuinka monta on niiden jakajaa.
Kuka orjien veren on juonut?*

*Te älkää auttako pakanaa
joka Afrikan aroilla kulkee.
Vaan auttaako orjia tehtaiden,
joita kasarnit tuhansin sulkee.
Siellä puute on suurempi, suurempi
sekä tautien turmio varmaan,
kuin neekeriheimojen keskuudes'
santa-aroilla Saharan harmaan.*

*Orjaperheelle tehtaan piirissä
paljon suurempi lohdutus lienee
saada lämmintä ruokaa vatsaansa,
kuin se, että neekeri tiennee,
sen valheen, "ett' valkoisten jumala
hälle taivaassa siivet antaa,
joilla lentää voi pilveltä pilvelle
ja kultaista kruunua kantaa!"*

*Te rikkiviisaat vastatkaa . . .
Miksi toiset saa raataen kuolla.
Katuojihin kaatua häveten . .
Omat haavansa haisevat nuolla.
Miksi toisilla kylliksi kaikkea on
ruusuvuoteet ja lääkärit parhaat.
Vaan toisille polisi potkut suo,
pampuniskut ja haavat karvaat . .
Te rikkiviisaat — vastatkaa?!*